

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ

Ὁ χαρακτήρ τοῦ ἔργου τοῦ θερισμοῦ.— Ευκαμιδὴ τοῦ δίτου — Δέδισ τῶν ζιζανίων εἰς δέδμας καὶ κατάκαυδισ αὐτῶν.— Ἡ ἀρχὴ αὐτῶν καὶ ἡ γόνιμος αὐτῶν αὔξεισις.— καταναλούμενα ὡς τὸ ἄχυρον τοῦ Ἰουδαϊκοῦ θερισμοῦ.— Ἀξιοσημεῖωτοι χρονολογικαὶ ἀντιστοιχίαι.— Ἡ ἀπόρριψις, ἡ βαθμιαία πτώσις καὶ τελικὴ καταστροφὴ τῆς βαβυλῶνος.— Ἡ σφραγίδις τῶν δούλων τοῦ θεοῦ πρὶν αἱ πληγαὶ ἐπέλθωσιν ἐπὶ τῆς βαβυλῶνος.— κριδισ ἢ δοκιμασία ἐπὶ τε τῶν δυστημάτων ὡς τοιούτων, ὡς ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῶν ἀτόμων.— Ἡ δοκιμασία τοῦ Ἰουδαϊκοῦ δυστήματος ὡς τύπου.— Ἡ δοκιμασία καὶ θυσίασις (κοσκινισμὸς) τοῦ δίτου.— Αἱ φρόνιμοι παρθένοι, χωριζόμεναι ἀπὸ τῶν μωρῶν, εἰσέρχονται εἰς τοὺς γάμους.— «καὶ ἐκλείδθη ἡ θύρα».— Ἐτέρα τις ἐπιθεώρησις καὶ ἀπόρριψις τινῶν.— Διατί; καὶ τίνι τρόπῳ.— Ἡ λήξις τῆς «Ἄνω κλήσεως».— Ὁ καιρὸς εἶναι βραχύς.— «Ἴνα μηδεὶς λάβῃ τὸν στέφανόν σου».— Δούλοισι καὶ νικηταὶ τῆς ἐνδεκάτης ὥρας.

«ΘΕΡΙΣΜΟΣ» εἶναι ὄρος δι' οὗ παρέχεται γενικὴ τις ἰδέα ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἔργον ὅπερ δέον νὰ προσδοκῶμεν δι μέλλει νὰ λάβῃ χώραν ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ 1874 καὶ 1914 χρονικοῦ διαστήματος τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα εἶναι καιρὸς θερισμοῦ μᾶλλον ἢ σπορᾶς, καιρὸς δοκιμασίας, τακτοποιήσεως λογαριασμῶν καὶ ἀμοιβῆς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ θερισμὸς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος ἦν τύπος τοῦ θερισμοῦ τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἡ παρατήρησις καὶ σύγκρισις τῶν διαφορῶν χαρακτήρων τοῦ θερισμοῦ ἐκείνου παρέχει ἡμῖν σαφῆ ἰδέαν περὶ τοῦ κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα ἐπιτελεσθησομένου ἔργου. Κατὰ τὸν θερισμὸν ἐκεῖνον, αἱ εἰδικαὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν διδασκαλίαι ἦσαν τοιαῦται, συντελοῦσαι ὅπως συνάξωσι τὸν σῖτον, τοὺς ὄντας ἤδη τοιούτους, καὶ ἀποχωρίσωσι τὸ ἄχυρον τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους ἀπὸ τοῦ σίτου. Αἱ διδασκαλίαι δ' αὐτοῦ ἐγένοντο ἐπίσης τὰ σπέρματα

διὰ τὴν νέαν οἰκονομίαν, ἣτις ἤρχισεν (ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπο-
 ρριψιν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ ἔθνους) κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν.

Οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἐν τῷ
 ἀπέστειλλεν αὐτοὺς κατὰ τὴν μεταξὺ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐκεί-
 νου ἔθνους διακονίαν του, δέον ἐπιμελῶς νὰ τηρῶνται ἐν τῷ,
 ὡς ἀποδεικνύοντες ὅτι τὸ εἰδικὸν αὐτῶν ἔργον τότε ἦτο νὰ
 θερίσωσι, καὶ οὐχὶ νὰ σπείρωσιν. «Ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς
 ὑμῶν,» ἔλεγεν αὐτοῖς, «καὶ θεάσασθε τὰς χώρας ὅτι λευκαὶ
 εἰσιν πρὸς θερισμόν ἤδη ὁ θερίζων μισθὸν λαμβάνει καὶ συ-
 νάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. δ'. 35, 36.) Ὡς
 ὁ ἀρχιθεριστὴς τοῦ θερισμοῦ ἐκείνου (ὁποῖος εἶνε ἐπίσης ὁ ἀρχι-
 θεριστὴς καὶ εἰς τὸν παρόντα θερισμόν), ὁ Κύριος ἔλεγε νεῖς
 τοὺς ὑποθεριστάς: «Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν ὃ οὐχ' ὑμεῖς
 κεκοπιάκατε ἄλλοι κεκοπιάκασιν [οἱ πατριάρχαι καὶ προφῆται
 καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι ἅγιοι ἄνδρες], καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν
 εἰσεληλύθατε» — νὰ δρέψητε τοὺς καρποὺς τῶν προσπαθειῶν
 τῶν αἰώνων ἐκείνων, καὶ νὰ δοκιμάσητε τοὺς ἀνθρώπους διὰ
 τοῦ διαγγέλματος, ὅτι «ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» καὶ
 ὁ Βασιλεὺς ἐστὶ παρὼν. «Ἰδοὺ, ὁ Βασιλεὺς σου ἔρχεται πρὸς
 σέ» — Ματθ. ι'. 7, Ἰωάν. ιβ'. 15, Ζαχρ. θ'. 9.

Κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν θερισμόν, ὁ Κύριος, ἀντὶ νὰ μετα-
 ποιήσῃ τὰ ἐρίφια εἰς πρόβατα, ἐζήτησε μᾶλλον τὰ τετυφλωμένα
 καὶ διεσκορπισμένα πρόβατα τοῦ Ἰσραὴλ, καλῶν πάντας δσοὺς
 ἦσαν ἤδη πρόβατα αὐτοῦ, ὅπως ἀκούσωσι τὴν φωνὴν
 του καὶ τὸν ἀκολουθήσωσιν. Αἱ παρατηρήσεις αὗται περὶ τοῦ
 τύπου παρέχουσιν ἡμῖν ὑπαινιγμὸν περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ
 ἔργου τοῦ ἐπιτελεσθησομένου κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν τοῦ
 θερισμοῦ. Ἐτέρα τις καὶ μεγαλειτέρα ἐποχὴ σπορᾶς, ὑπὸ τὰς
 μᾶλλον εὐνοϊκὰς συνθήκας τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος καὶ Βασιλείας,
 θέλει ταχέως ἀρχίσει: πράγματι δὲ οἱ σπόροι τῆς ἀληθείας περὶ
 τῆς ἐρχομένης ἀποκαταστάσεως, κλπ., οἵτινες θέλουσι παρα-
 γάγει τὴν μέλλουσαν συγκομιδὴν, ἀπὸ τοῦδε μάλιστα ρίπτον-
 ται τῆδε κάκεῖσε εἰς ποθούσας καὶ διὰ τὴν ἀλήθειαν πεινώσας
 καρδίας. Τὸ ἔργον ὁμῶς τοῦτο εἶναι μόνον συμπτωματικὸν ἐν
 τῷ παρόντι διότι, καθὼς ὁ Ἰουδαϊκὸς αὐτοῦ τύπος, ὁ παρὼν
 θερισμὸς εἶναι καιρὸς θερισμοῦ τῆς καθ' ὁμολογίαν ἐκκλη-

οίας (τοῦ οὕτω καλουμένου Χριστιανικοῦ κόσμου), πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως οἱ ἀληθεῖς ἅγιοι, συναγόμενοι ἐξ αὐτῆς, δοξασθῶσι καὶ ἐνωθῶσι μετὰ τοῦ Κυρίου των, οὐχὶ μόνον ὅπως νηρύξωσι τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἐπίσης ὅπως θέσωσιν εἰς ἐνέργειαν τὸ μέγα ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως διὰ τὸν κόσμον.

Κατὰ τὸν θερισμὸν αὐτὸν, ὃ τε σῖτος καὶ τὰ ζιζάνια μέλλουσι νὰ χωρισθῶσιν, ἐντούτοις ὁμοῦ, ἀμφότεραι αἱ τάξεις αὗται πρὸ τοῦ τοιούτου χωρισμοῦ, ἀπαρτίζουσι τὴν κατ' ὄνομα ἐκκλησίαν. Ὁ σῖτος εἶναι τὰ ἀληθῆ τέκνα τῆς Βασιλείας, οἱ ἀληθῶς ἀφιερωμένοι, οἱ κληρονόμοι, ἐνῶ τὰ ζιζάνια εἶναι ἢ κατ' ὄνομα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐν πραγματικότητι Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἢ μέλλουσα νύμφη. Τὰ ζιζάνια εἶναι ἢ παρὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν μνημονευομένη τάξις, οἱ ὀνομάζοντες Αὐτὸν Κύριον, ἀλλὰ μὴ ὑπακούοντες εἰς Αὐτὸν (Λουκ. σί'. 46.) Κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῶν φαινόμενον, αἱ δύο αὗται τάξεις ὁμοιάζουσι συχνάκις ἀλλήλαις εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε ν' ἀπαιτῆται ἀκριβολόγος ἐξέτασις ὅπως διακρίνη τις μεταξὺ αὐτῶν. «Ὁ ἀγρός ἐστὶν ὁ κόσμος», ἐν τῇ παραβολῇ ὃ δὲ σῖτος καὶ τὰ ζιζάνια ὁμοῦ (τῶν δευτέρων ὄντων μᾶλλον πολυαριθμοτέρων) ἀποτελοῦσι τὸν ὡς προείπομεν, καλούμενον «Χριστιανικὸν κόσμον» ἢ «Χριστιανωσύνην». Διότι παρευρίσκονται ἐνίοτε ἢ καὶ τακτικῶς εἰς θρησκευτικὰ συναθροίσεις πρὸς λατρείαν, διότι ἀποκαλοῦσιν ἑαυτοὺς Χριστιανούς, διότι ἀκολουθοῦσι καὶ συμμορφοῦνται πρὸς τινὰς τύπους καὶ τελετάς, καὶ διότι ταυτίζουσιν ἑαυτοὺς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτιον ἀμέσως πρὸς τὴν θρησκευτικὴν σύστημα, τὰ ζιζάνια, παρίστανται ὁμοια, ἐνίοτε δὲ καὶ καθίστανται πιστευτὰ ὡς ἐγκαρδίως καθιερωμένα τέκνα τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὰς οὕτω καλουμένας Χριστιανικὰς χώρας, πάντες, ἐκτὸς τῶν κεκηρυγμένων ἀπίστων καὶ Ἰουδαίων, ὑπολογίζονται οὕτω ὡς Χριστιανοί ὃ δὲ ἀριθμὸς αὐτῶν (καὶ τῶν ὀλίγων ἀφιερωμένων πιστῶν — τῶν ἁγίων, συμπεριλαμβανομένων) ὑπολογίζεται εἰς περὶ τὰ ἑκατὸν ἀγδοήκοντα ἑκατομμύρια ὀρθοδόξων Ἀνατολικῶν καὶ Ρωμαιο-Καθολικῶν, καὶ εἰς ἑκατὸν καὶ εἴκοσι περίπου ἑκατομμύρια Διαμαρτυρομένων.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ διδα-

σκαλίας καὶ αἱ ὁδηγίαι τοῦ Κυρίου ἡμῶν δὲν ἀπέβλεπον εἰς ἀποπειραν χωρισμοῦ τῶν ἀληθῶν ἀπὸ τῶν κατ' ἀπομίμησιν υἱῶν τῆς Βασιλείας. Καθότι, ὅπως ἐπιτελεσθῆ πλήρης χωρισμὸς αὐτῶν ἀπ' ἀλλήλων, ἤθελεν ἐπιφέρει τὴν γενικὴν ἀνασιάτως τοῦ κόσμου (τοῦ ἀγροῦ), τὴν γενικὴν ἐκρίζωσιν τοῦ σίτου ὡς ἐπίσης καὶ τῶν ζιζανίων. Διὰ τοῦτο λοιπὸν εἶπεν, «ἄφετε συναυξάνεσθαι ἀμφοτέρω ἕως τοῦ θερισμοῦ». Προσέθεσεν ὁμως ὅτι, «ἐν καιρῷ τοῦ θερισμοῦ ἐρῶ τοῖς θερισταῖς, συλλέξατε πρῶτον τὰ ζιζάνια καὶ δήσατε αὐτὰ εἰς δέσμας πρὸς τὸ κατακαῦσαι αὐτά, τὸν δὲ σῖτον συναγάγετε εἰς τὴν ἀποθήκην μου». (Ματθ. ιγ'. 30). Ἐπομένως, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θερισμοῦ, δέον νὰ προσδοκῶμεν ἔργον γενικοῦ ἀποχωρισμοῦ, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε ἀπηγορεύετο. Ἐνῷ δὲ ἐκεῖνοι, οἵτινες συμβολίζονται διὰ τοῦ σίτου, προὔτρεποντο καὶ πάντοτε ἐνεθαρρύνοντο νὰ σταθῶσιν ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡλευθέρωσεν αὐτοὺς ὁ Χριστός, καὶ ν' ἀποφεύγωσι τὸ νὰ ἐμπλέκωνται εἰς συμμαχίας μετὰ τῶν ἀναφανδὸν παραβατῶν καὶ μετὰ τῶν ἐν ἐνδύματι προβάτου λύκων, ἐντούτοις δὲν ὤφειλον καὶ ν' ἀποπειραθῶσι κἄν νὰ σείρωσι τὴν γραμμὴν μεταξὺ τῆς τελείως ἀφιερωμένης τάξεως (τοῦ σίτου, τῶν ἀγίων), καὶ τῶν ζιζανίων, οἵτινες ὁμολογοῦσι τὸ ὄνομα καὶ τὰς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ οἵτινες ἐπιτρέπουσι μέχρι τινὸς ὥστε ἡ ἐξωτερικὴ αὐτῶν διαγωγὴ νὰ ἐπηρεάζεται ὑπὸ τῶν διδασκαλιῶν αὐτῶν, τῶν ὁποίων ὁμως αἱ ἐπιθυμίαι τῶν καρδιῶν τῶν μακρὰν ἀπέχουσι τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ ὑπηρετεῖν Αὐτόν. Τὸ ἔργον τοῦτο τῆς κρίσεως τῶν καρδιῶν, τῶν ἐλατηρίων, κλπ., τὸ ὁποῖον κεῖται πέραν τῶν ἡμετέρων δυνάμεων, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος διέταξεν ἡμᾶς ν' ἀποφεύγωμεν τελείως, εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπεδίωξαν καὶ ἐφρόντισαν νὰ ἐργασθῶσιν αἱ διάφοροι ἐκκλησιαστικαὶ διαιρέσεις καθ' ὅλον τὰ μεταξὺ χρονικὸν διάστημα, ἀποπειρώμεναι νὰ διαχωρίζωσι, νὰ διακρίνωσι τὸν σῖτον, καὶ ν' ἀποκλείωσιν ὡς ζιζάνια ἢ ὡς αἰρετικούς, δι' αὐστηρῶν κανονισμῶν πίστεως ἀνθρωπίνης κατασκευῆς, πάντας τοὺς Χριστιανισμὸν μὲν ἐπαγγελλομένους, τῶν ὁποίων ὁμως ἡ πίστις δὲν προσηρμόζετο ἀκριβῶς πρὸς τὰ διάφορα καὶ ψευδῆ αὐτῶν μέτρα. Καὶ ἐντού-

τοις, πόσον ἀνεπιτυχεῖς καὶ ἄκαρποι ὑπῆρξαν πᾶσαι αἱ ἐκκλησιαστικαὶ αὐταὶ ἀποχρώσεις! Αὗται ἐγκατέστησαν ψευδεῖς, ἀντιγραφικοὺς γνώμονας καὶ δόγματα, τὰ ὁποῖα ὁμως εἰς οὐδὲν ἄλλο συνετέλεσαν εἰμὴ ν' ἀναπτύξωσι μὲν περιοσότερα ζιζάνια, ν' ἀναπτύξωσι δὲ συνάμα καὶ διαχωρίσωσι τὸν σῖτον ὡς, ἐπὶ παραδείγματι, τὸ δόγμα τῶν αἰωνίων βασάνων πάντων τῶν μὴ ὄντων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Καίτοι δ' ἡ πλάνη αὕτη μεγάλως ἤδη ἐτροποποιήθη, ὑπὸ τὸ ὄλονεν αὐξάνον φῶς τῆς ἐποχῆς μας, ὁποῖον ὁμως πλῆθος ζιζανίων παρήγαγεν, καὶ μέχρι ποίου βαθμοῦ ἀπέπνιξεν αὕτη καὶ ἀπειτύφλωσε καὶ παρεκώλυσε τὸν σῖτον ἀπὸ τοῦ νὰ ἀναγνωρίσῃ προσηκόντως τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ. Σήμερον δὲ βλέπομεν σαφῶς πλέον ποῖον σφάλμα διέπραξαν αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ αὐταὶ ἀποχρώσεις μὴ ἀκολουθήσασαι τὴν συμβουλὴν τοῦ Κυρίου, νὰ ἀφήσωσι σῖτον καὶ ζιζάνια, τοὺς ἀγίους καὶ τοὺς κατ' ὄνομα χριστιανούς, νὰ **δυναυξάνονται**, χωρὶς ν' ἀποπειραθῶσι τὸν χωρισμὸν αὐτῶν. **Εἰλικρινεῖς** καὶ **φιλαλήθεις** ἄνθρωποι εἰς πᾶσαν τοιαύτην Ἐκκλ. ἀπόχρωσιν δὲν δύναται ἢ ν' ἀνομολογήσωσιν ὅτι εἰς ταύτας ὑπάρχουσι πλῆθος ζιζανίων, καθ' ὁμολογίαν καὶ ὄνομα Χριστιανοί, οὐχὶ ὁμως ἄγιοι. Τοιοῦτοιτρόπως, οὐδεμία τοιαύτη ἀπόχρωσις σήμερον δύναται νὰ προβάλλῃ τὴν ἀξίωσιν ὅτι συνίσταται ὅλως ἐξ ἀγίων, καὶ ὅτι εἶναι ἀπηλλαγμένη ζιζανίων. Πολὺ ὀλιγώτερον δὲ οἶονδήποτε γῆϊνον σωματεῖον (ἐξαιρέσει τῶν Χρισταδέλφων λεγομένων καὶ τῶν Μορμόνων) ἤθελε τολμήσει ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ν' ἀξιῶσῃ ὅτι εἰς τὰς τάξεις αὐτοῦ **ἐμπεριλαμβάνεται ὅλος ὁ σῖτος**. Ἐντεῦθεν οὔτοι τυγχάνουσι ὅλως ἀδικαιολόγητοι διὰ τὰς πατριαστικὰς διοργανώσεις των, τοὺς θεολογικοὺς μεταξὺ αὐτῶν φραγμοὺς κλπ. Οὔτοι δὲν ἀποχωρίζουσιν οὕτω τὸν σῖτον ἀπὸ τῶν ζιζανίων, οὐδὲ δύναται ἄλλο τι μέσον νὰ ἐπιτελέσῃ τὸν τοιοῦτον χωρισμὸν τῶν καρδιῶν τελείως καὶ ἀκριβῶς, εἰ μὴ τεθῆ εἰς ἐνέργειαν, κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ θερισμοῦ, ἢ παρὰ τοῦ Κυρίου ὀρισθεῖσα μέθοδος. Ὁ λόγος οὔτος καταδεικνύει τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ γνωρίζωμεν πότε ὁ καιρὸς ἐγγίξει, καὶ τὸ ἔργον τοῦ κατὰ τὸν θερισμὸν ἀποχωρισμοῦ εἶναι ὠρισμένον ν' ἀρχί-

ση Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν, πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, δὲν ἀφῆκεν ἡμᾶς ἐν τῷ σκοτει, ἀλλὰ παρέχει τὴν διὰ τὸν παρόντα καιρὸν ὠρισμένην πληροφορίαν πρὸς πάντας ὄσων αἱ καρδίαι εἰσὶν ἔτοιμαί δι' αὐτήν. « Ὑμεῖς δὲ, ἀδελφοί, οὐκ ἐστὲ ἐν σκοτει οὐδὲ ἐν ὑπνῳ ἵνα ἡ ἡμέρα ἡμᾶς ὡς κλέπτῃς καταλάβῃ ». — Α'. Θεσαλ. ε'. 4.

Ἡ διὰ τὸν παρόντα καιρὸν προσήκουσα ἀλήθεια εἶναι τὸ δρέπανον εἰς τὸν θερισμόν τοῦτον, ὡς ἀκριβῶς παρόμοιον τι δρέπανον ἐχρησιμοποιήθη κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν θερισμόν. Οἱ θερισται, οἱ ἄγγελοι* ἢ ἀγγελιοφόροι, τώρα, εἶναι οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν Κύριον, ὡς ἀκριβῶς παρομοία τις τάξις ἦσαν οἱ θερισται κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν θερισμόν. Καίτοι δὲ εἰς ἄλλους ζήσαντας κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας ἐνετάλη νὰ μὴ ἀποπειραθῶσιν' ἀποχωρίσωσι τὸν σῆτον ἀπὸ τῶν ζιζανίων, ἐντούτοις εἰς τοὺς νῦν ὄντας ἐτοιμοὺς, ἀξίους καὶ εὐπειθεῖς, τὸ σχέδιον καὶ αἱ διατάξεις τοῦ Κυρίου θέλουσι δειχθῆ ἴσσοι σαφῶς καὶ εὐκρινῶς, ὥστε οὔτοι θὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ θερισμοῦ, λέγουσαν, « Πέμψον τὸ δρέπανον » τῆς παρουσίας ἀληθείας καὶ « συναθροίσατέ μοι τοὺς ὀσίους μου, οἵτινες ἔκαμον μετ' ἐμοῦ συνθήκην ἐπὶ θυσίας ». « Θέλουσι εἰσθαι ἐμοῦ λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ὅταν ἐγὼ ἐτοιμάσω τὰ πολῦτιμά μου ». — Ψαλμ. ν'. 5 Μαλαχ γ'. 17.

Καὶ ὄχε μόνον καιρὸς συναθροίσεως τῶν ἀγίων διὰ τῆς ἀληθείας εἶναι οὗτος (εἰς τὸ εἶναι αὐτοὺς ἐν μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ μετ' ἀλλήλων, καὶ ἐκτὸς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν ἀπλῶς κατ' ὄνομα καὶ ὁμολογίαν Χριστιανῶν, τῶν ζιζανίων), ἀλλ' εἶναι ὡσαύτως καιρὸς ἀποκαθάρσεως τοῦ ἀγροῦ διὰ τῆς κατακαύσεως τῶν ζιζανίων, τοῦ καλαμῶνος, τῶν ἀγριοβοτάνων, κλπ., πρὸς παρασκευὴν τοῦ ἐδάφους διὰ τὴν νέαν σποράν. Ὑπὸ μίαν ἔποψιν ὁ « σῆτος » συνάγεται ἐκ τοῦ μέσου τῶν ἀκανθῶν — ἐνεκα τῆς μεγάλης ἀφθονίας τῶν ζιζανίων, — ὡς ὅποταν ὁ Κύριος ἡμῶν λέλει, « Ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῆς ὁ λαός μου ». Ἀλλ' ὑπὸ ἄλλην ἔποψιν, ὁ χωρισμὸς παρίσταται δε-

* Ἡ λέξις « ἄγγελος » σημαίνει ἀγγελιοφόρος.

όντως διὰ τοῦ χωρισμοῦ τῶν ζιζανίων ἀπὸ τοῦ σίτου. Καὶ ἀλήθειαν, ὁ σῖτος κατέχει τὸν τόπον δικαίως διότι ὁ ἀγρὸς εἶναι ἀγρὸς σίτου, οὐχὶ ἀγρὸς ζιζανίων (καθότι ὁ κόσμος τῆς ἀνθρωπότητος λογίζεται ὡς τὰ ἔδαφος ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ σῖτος ὡς ἐπίσης καὶ τὰ ζιζάνια φύονται καὶ ἀναπτύσσονται) τοιοῦτοιρῶπως τὰ ζιζάνια εἶναι ἐνεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουσι θέσιν ἐν τῷ ἀγρῷ καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκλείψωσιν. Ὁ Κύριος ἔκαμε τὸν ἀγρὸν τοῦ σίτου, ὁ δὲ σῖτος παριστᾷ τοὺς υἱοὺς τῆς Βασιλείας (Ματθ. ιγ'. 38). Καὶ ἀφοῦ ὁ ἀγρὸς ἢ κόσμος μέλλει νὰ δοθῇ εἰς αὐτοὺς, καὶ ἀνήκει ἤδη εἰς αὐτοὺς δι' ὑποσχέσεως, ἡ παραβολὴ δεικνύει ὅτι τὰ ζιζάνια, ἀληθῶς, εἶναι τὰ συλλεγόμενα ἐκ τοῦ ἀγροῦ καὶ καιόμενα, καὶ ἀφίνοντα τὸν ἀγρόν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, εἰς τὸν σῖτον. Τὰ ζιζάνια ἐπιστρέφονται εἰς τὴν γῆν (τὸν κόσμον) ἐξ ἧς προῆλθον, τὰ δὲ πρωτοκάρπια τοῦ σίτου μέλλουσι νὰ συναχθῶσιν εἰς τὴν ἀποθήκην ὅπως ἡ γῆ παραγάγῃ ἑτέραν ἐσοδεῖαν.

Ὁ σῖτος δὲν δένεται εἰς δέσμας, οἱ κόκκοι αὐτοῦ ἐφρυτεύθησαν ἀρχικῶς κεχωρισμένοι καὶ ἀνεξάρτητοι, ὅπως ἐνωθῶσι μόνον ὡς ἐν εἶδος, ὑπὸ ὁμοίους ὄρους καὶ συνθήκας. Ἄλλ' ἡ παραβολὴ διακηρύττει ὅτι ἐν τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ θερισμοῦ θέλει εἶσθαι ἡ συνάθροισις καὶ δέσις τῶν ζιζανίων εἰς δέσμας πρὸ τῆς «καύσεως» ἢ τοῦ «καιροῦ τῆς θλίψεως». Τὸ τοιοῦτον δὲ ἔργον διατελεῖ ἐν προόδῳ πανταχοῦ πέριξ ἡμῶν. Οὐδέποτε ἄλλοτε ὑπῆρξε καιρὸς ὅμοιος πρὸς τὸν παρόντα διὰ Ἑργατικὰς Ἐνώσεις, Συνδικάτια Κεφαλαιούχων καὶ παντὸς εἴδους προστατευτικὰς ἐταιρείας.

Ὁ πεπολιτισμένος κόσμος εἶναι «ὁ ἀγρὸς» τῆς παραβολῆς. Ἐν αὐτῷ, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς Μεταρρυθμίσεως, οἱ ἄνεμοι τῶν δογματικῶν ἐρίδων ἀπὸ μιᾶς διευθύνσεως καὶ ἄλλης πνέοντες συνεσώρευσαν ὁμοῦ σῖτον καὶ ζιζάνια εἰς μεγάλας ὁμάδας (δογματικὰς φατρίας), κλινούσας ἄλλαι μὲν ἐκ τούτων πρὸς μίαν (δογματικὴν) διεύθυνσιν, καὶ ἄλλαι πρὸς ἄλλην. Τοῦτο συνεδρῶσεν ὁμοῦ στενῶς σῖτόν τε καὶ ζιζάνια, καὶ ἀφήρῃσεν ἀφ' ὧν μέγα μέρος τῆς ἀτομικῆς αὐτῶν ἀνεξαρτησίας. Αἱ δογματικαὶ τρικυμῖαι παρῆλθον πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' αἱ διαιρέσεις ἐξακολουθοῦσιν ὑφιστάμεναι δυνάμει ἕξεως καὶ συνηθείας,

καὶ μόνον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ φαίνεται στάχυς σίτου ὑψῶν εὐθὺ πρὸς τὰ ἄνω τὴν κεφαλὴν του) ἀπὸ τοῦ βάρους ἢ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ πολλοῦ κόσμου.

Ἄλλὰ μετὰ τοῦ καιροῦ τοῦ θεριμοῦ ἐπέρχεται καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ σίτου ἀπὸ τοῦ βάρους καὶ τῶν ἐμποδίων τῶν ζιζανίων. Τὸ δρέπανον τῆς ἀληθείας προετοιμάζει τὴν τοιαύτην τάξιν διὰ τὴν ἐλευθερίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀρχικῶς ὁ Χριστὸς κατέστησε πάντας ἐλευθέρους, καίτοι τὸ αὐτὸ δρέπανον ἐξασκεῖ διάφορον ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ζιζανίων. Τὸ πνεῦμα τῶν ζιζανίων ρέπει μᾶλλον πρὸς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ἐπίδειξιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φατριασμοῦ ἢ πρὸς τὴν ἀτομικὴν ἐκάστου ὑπαταγὴν καὶ ὑποτέλειαν εἰς τὸν Θεόν. Συνεπῶς, τὰς παρούσας ἀληθείας, τὴν τάξιν τῶν ὁποίων ἀνακαλύπτουσιν ἀμέσως, ὡς καταδικάζουσιν πάντα τοιοῦτον Ἐκκλ. φατριασμόν καὶ δοκιμάζουσιν ἕκαστον ἀτομικῶς, οὗτοι ἀπορρίπτουσι καὶ καταπολεμοῦσιν ἰσχυρῶς. Καίτοι δὲ εἰσι διατεθειμένοι νὰ ἐνωθῶσι πρὸς ἀλλήλας, πᾶσαι αἱ Ἐκκλησ. αὐταὶ ἀποχρώσεις ἐνοῦνται πρὸς καταπολέμησιν τῶν διασπαστικῶν αὐτῶν τάσεων ἢ ἰδιοτήτων τῆς παρουσίας ἀληθείας, μέχρι τοῦ βαθμοῦ ὥστε νὰ σύρῃσιν ἡσυχῶς, προσεκτικῶς, οὐχ' ἦτιον ὁμῶς σφικτῶς, τὰ σχοινία τοῦ περιορισμοῦ, ἐπὶ ἐκάστης ἀτομικῆς σκέψεως ἢ μελέτης ἐπὶ θρησκευτικῶν ζητημάτων, μὴ τυχόν συμβῆ ὥστε τὰ διωργανωμένα σωματεῖά των κατακερματισθῶσι, καὶ, διαφυγόντος ὄλου τοῦ σίτου, οὐδὲν ἄλλο μείνη πλὴν τῶν ζιζανίων.

Ἐκαστος τῶν τῆς τάξεως τῶν ζιζανίων φαίνεται συναισθάνομενος ὅτι, ἐὰν ἐξετασθῆ ἀτομικῶς, οὐδεμίαν ἤθελεν ἔχει ἀξιῶσιν ἐπὶ τῆς εἰς τοὺς πιστῶς ἀκολουθοῦντας τὸ Ἀργίον ὑποσχεθείσης Βασιλείας. Τὰ ζιζάνια ἤθελεν προτιμήσει ὅπως αἱ διάφοροι αὐταὶ αἰρέσεις κριθῶσιν ὡς τόσα σωματεῖα, καὶ ἐν συγκρίσει πρὸς ἀλλήλας, ἐλπίζουσαι οὕτω νὰ διολισθῆσωσιν εἰς τὴν δόξαν τῆς Βασιλείας ἐπὶ τῇ ἀξιομισθίᾳ τοῦ σίτου μετὰ τοῦ ὁποίου αὐταὶ συνδέονται. Ταῦτο ὁμῶς δὲν δύνανται νὰ ἐπιτύχωσιν: ἡ δοκιμασία τῆς ἀξίας ἐκάστου διὰ τὰς τιμὰς τῆς Βασιλείας θέλει εἶσθαι ἀτομικὴ, — δοκιμασία ἀτομικῆς πιστότητος ἐκάστου πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὴν ἀλήθειάν του — καὶ

οὐχὶ δοκιμασία Ἐκκλησ. αἵρέσεων, ὅπως φανῆ τίς ἐξ αὐτῶν εἶναι ἡ ἀληθεσιτέρα. Ἐκάστη δὲ τῶν ἐκκλησιαστικῶν αὐτῶν ἀποχρώσεων φαίνεται κατανοοῦσα, διὰ τοῦ ὑπεριτέρου φωτὸς τῆς σήμερον, τὸ ὁποῖον διαλύει τὴν ἀχλὺν τοῦ φανατισμοῦ καὶ τῶν δεισιδιαμονιῶν, ὅτι καὶ ἄλλαι ἐπίσης τοιαῦται ἀποχρώσεις ἔχουσι τόσον ἐξίσου (καὶ τόσον ὀλίγον) δικαίωμα ὡς αὐταὶ ν' ἀξιῶσιν ὅτι εἶναι ἑκάστη ἐξ αὐτῶν ἡ μία καὶ μόνη ἀληθῆς ἐκκλησία. "Οντες ἠναγκασμένοι νὰ ὁμολογήσωσι τοῦτο ἐπιζητοῦσι νὰ ἐμποιήσωσιν εἰς πάντας τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι οὐσιῶδες πρὸς σωτηρίαν νὰ ἐνωθῆ πᾶς τις μὲ μίαν ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν — ὀλίγον δὲ σημαίνει μὲ ποίαν. Τοιοῦτοτρόπως δὲ συνδυάζωσι τὴν ἰδέαν τῆς ἀτομικῆς εὐθύνης μὲ τὴν δουλείαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν συστημάτων.

Ὡς παράδειγμα ἐνὸς τοιούτου σχοινίου περιορισμῶν, δι' οὗ ὁ ἐκκλησιαστικισμὸς ἐδέσμευσε προσφάτως τοὺς ὁπαδοὺς αὐτοῦ σφικτιῶς, ἀναφέρομεν τὰ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀβλαβῆ, καὶ, κατὰ τὴν ἰδέαν πολλῶν, φαινομενικῶς ὠφέλιμα Διεθνῆ Κυριακὰ μαθήματα. Τὰ Μαθήματα ταῦτα ἐμποιοῦσι τὴν ἐντύπωσιν τῆς συμπράξεως τῶν διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν συστημάτων ἐν τῇ μελέτῃ τῶν Γραφῶν, μεταξὺ πάντων τῶν Χριστιανῶν. Παρουσιάζονται δὲ ὡς ποιήσαντα μέγα βῆμα εἰς τὸ ν' ἀπομακρυνθῶσιν αἱ διάφοροι ἐκκλησῖαι τῆς παλαιᾶς μεθόδου τοῦ μελετᾶν ἐπὶ τῶν ἰδίων ἑκάστη δογματικῶν κατηχήσεων των. Τὰ ὁμοιόμορφα ταῦτα μαθήματα ἔχουσι τὸ φαινόμενον ὡς ὄντα ἐγκατάλειψις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ αἵρετικισμοῦ, καὶ συνασπισμὸς πάντων τῶν Χριστιανῶν ὅπως μελετῶσι τὴν Γραφήν ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς φωτί, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πάντες ἀναγνωρίζουσι ὅτι εἶναι ἡ μόνη προσήκουσα μέθοδος, τὴν ὁποίαν ὁμως πάντες οἱ ὁπαδοὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν συστημάτων ἀποφεύγουσι καὶ νὰ πραγματοποιήσωσι διότι, σημειωτέον ὅτι, τὰ Διεθνῆ αὐτὰ Κυριακὰ Μαθήματα, φαίνονται μόνον ὅτι εἶναι ἐκκλησιαστικῶς ἀχρωμάτιστα ταῦτα φαίνονται μόνον ὅτι χορηγοῦσιν ἐλευθερίαν, εἰς τὴν μελέτην τῆς Γραφῆς. Πράγματι ὁμως ἑκάστη Ἐκκλησία παρασκευάζει τὰ ἴδια αὐτῆς σχόλια ἐπὶ τῶν Γραφικῶν χωρίων, τῶν διαλαμβανομένων εἰς τὰ Μαθήματα ταῦτα. Ἡ δὲ ἐπι-

τροπή ἧς ἐκλέγει τὰ μαθήματα ταῦτα, ἀποβλέπουσα εἰς τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον τῆς ἁρμονίας καὶ ἐνότητος, ἐκλέγει τοιαῦτα Γραφικὰ ἐδάφια ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐλαχίστη διαφορὰ δοξασιῶν ἢ γνωμῶν ὑφίσταται. Τὰ δὲ χωρία καὶ δόγματα ἐπὶ τῶν ὁποίων οὗτοι διαφωνοῦσιν, ἐκεῖνα ἀκριβῶς τὰ ὁποῖα παρίστανται πρωτίστως ἀνάγκη νὰ συζητηθῶσιν, ὅπως αἱ ἀλήθειαι καὶ πλάναι ἐκάστης τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν γείνωσι κατάδηλοι, καὶ δυνηθῶσι ν' ἀφιχθῶσιν οὕτως εἰς τὴν ἐπίτευξιν ἐνώσεως ἐπὶ τῇ βάσει «ἐνὸς Κυρίου, μιᾶς πίστεως καὶ ἐνὸς βαπτίσματος» — ταῦτα ἀποκλείονται ὅλως εἰς τὰ μαθήματα αὐτὰ, διακρατοῦνται δὲ στερεῶς καὶ πρεσβεύονται τὰ ἰδιαιτέρα αὐτῶν δόγματα ὡς πρότερον παρ' ἐκάστης τοιαύτης Ἐκκλ. ἀποχρώσεως.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν τοιούτων καὶ ἄλλων ὁμοίων ἐνωτικῶν μεθόδων ἀφορᾷ νὰ παραστήσῃ τὸν Διαμαρτυρισμὸν μᾶλλον σοβαροπρεπῆ κατὰ τὸ φαινόμενον, καὶ εἴπη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐμπράκτως, ἂν οὐχὶ διὰ λόγων: Ἀνάγκη νὰ ἐνωθῆτε μετὰ μιᾶς τῶν Ἐκκλησιῶν αὐτῶν, ἄλλως οὐδόλως εἰσθε τέκνα Θεοῦ Καὶ ἀλήθειαν, ἢ τοιαύτη ἐνωσις δὲν εἶναι ἐνότης εἰς μίαν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ συνδυασμὸς διαφόρων κεχωρισμένων καὶ διακεκριμένων ἀλλήλων σωματείων, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐνδιαφέρεται καὶ προθυμεῖται νὰ διατηρήσῃ τὸν ἴδιον αὐτοῦ ὄργανισμὸν ὡς Ἐκκλ. ἀπόχρωσις ἢ δέσμη, ἀλλ' ἕκαστον δεικνύον ἐπιθυμίαν νὰ συνδυασθῇ μετὰ τῶν ἄλλων, ὅπως κάμη μᾶλλον ὀγκωδεστέραν καὶ μᾶλλον ἐπιβλητικὴν ἐπίδειξιν ἐνώπιον τοῦ κόσμου. εἶναι, οἶονεῖ, συσώρευσις ὅσον τὸ δυνατὸν περιαιοτέρων δεματιῶν πρὸς ἀποτελεσθῆναι ἁρμονίας, ἢ σωροῦ χειροβόλων. Ἐκαστον τοιοῦτον δεμάτιον διατηρεῖ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ δουλείαν ἢ ὄργανωσιν, καὶ δεσμεύεται ἀκόμη σφικτικότερον διὰ τῆς συσφηνώσεως καὶ συσσωματώσεως αὐτοῦ μετὰ τῶν ἄλλων δεμάτων, εἰς μέγαν καὶ ἐπιβλητικὸν σωρόν.

Τὸ οὐσιῆμα τῶν Διεθνῶν αὐτῶν μαθημάτων, ἐν σχέσει πρὸς τὰς νεωτέρας μεθόδους τῆς «ἰδρύσεως» Κυριακῶν Σχολείων, μεγάλως βοηθεῖ τὸν ἐκκλησιαστικὸν αὐτὸν φατριασμὸν, καὶ κωλύει τὴν εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας πραγμα-

τικὴν αὐξήσιν, καὶ ἀπὸ ἄλλης εἰσέτι ἀπόψεως. Ἐν τόσον γενικὸν μάθημα ἐκτίθεται ἐν συνδυασμῶ πρὸς τὰς οὕτω καλουμένας «ἀσκήσεις» τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου, ὥστε σπανίως ἀπομένει καιρὸς πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἐπιμελῶς συντηρητικῶν ἐντύπων ἐρωτήσεων, μετὰ τῶν ἐτοιμῶν εἰς ταύτας ἀπαντήσεων οὔτε μένει καιρὸς εἰς τὸν διὰ τὴν ἀλήθειαν πεινῶντα σπουδαστὴν τῆς Γραφῆς, ἢ τὸν ἐκτάκτως τυχόντα θερμὸν καὶ εἰλικρινῆ διδάσκαλον, νὰ ἐκφέρῃ ἄλλας ἐρωτήσεις, μεγαλειτέρου ἐνδιαφέροντος, ἐμπεριεχοῦσας τροφήν πρὸς σκέψιν καὶ ἐπωφελῆ συζήτησιν. Προηγούμενως αἱ τάξεις τῶν τοιούτων σχολείων συνήρχοντο πρὸς μελέτην ἐκάστου μέρους τῆς Γραφῆς ἐλευθέρως τὸ μόνον δὲ δι' αὐτοὺς ἐμπόδιον διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἀληθείας ἦτον ἡ ὑποδούλωσις αὐτῶν εἰς τὰς ἰδίας τῶν προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίας καὶ μόνον, οἱ θερμοὶ δὲ καὶ διὰ τὴν ἀλήθειαν πεινῶντες σπουδασταὶ ἠδύναντο οὕτω πάντοτε νὰ προοδεύωσι κατὰ τι. Ἄλλ' ἤδη, ὁπότε τὸ ὅλον ἐν αὐξάνον φῶς διαφωτίζει ἕκαστον ζήτημα, καὶ διαλύει τὴν ὁμίχλην τῶν δεισιδαιμονιῶν καὶ προλήψεων, τοῦτο κωλύεται ἀπὸ τοῦ νὰ λάμπῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν μαθητῶν τῶν τάξεων τῶν Κυριακῶν Σχολείων ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν Διεθνῶν Μαθημάτων, τὰ ὁποῖα ἀξιοῦσι νὰ βοηθήσωσιν αὐτοὺς. Ὁ καιρὸς αὐτῶν εἰς τὴν μελέτην τῆς Γραφῆς διευθύνεται καὶ διατίθεται τόσον ἐπιδειξίως, ὥστε νὰ μὴ δύνωνται νὰ λάβωσι νέας ἰδέας, ἀλλὰ νὰ διατελῶσι συνεχῶς ἀπησχολημένοι μὲ τὴν χρῆσιν «τοῦ γάλακτος τοῦ Λόγου» (δοτις κατὰ μέγα μέρος ἀραιοῦται διὰ τῶν παραδόσεων τῶν ἀνθρώπων), ὥστε νὰ ἀφαιρῶσι πᾶσαν ὄρεξιν διὰ τὴν «στερεὰν τροφήν» μᾶλλον προηγμένων ἀληθειῶν (Ἐβρ. ε'. 14). Εἰς τὰς ἐν λόγῳ τάξεις ὅλος ὁ χρόνος καὶ ἡ εὐκαιρία, ὅπως οἱ μελετῶντες τὴν Γραφήν γευθῶσι καὶ μάθωσι νὰ διακρίνωσι τὴν «τροφήν», θυσιάζεται διὰ τῆς ὑποταγῆς εἰς τὴν στερεότυπον παρατήρησιν: «Πρέπει νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὸ μάθημά μας, διότι ἡ ὥρα παρέρχεται». Καλῶς ὁ προφήτης, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ ἀπόστολος διεκήρηξαν ὅτι, ὅπως κατανοήσωμεν καὶ ἐκτιμήσωμεν τὰς μεγάλας διδασκαλίας τοῦ Θεοῦ, τὰς τόσον οὐσιώδεις καὶ ἀναγκαίας διὰ τὴν αὐξήσιν ἡμῶν εἰς τὴν γνῶσιν καὶ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ ἀφήσω-

μεν τὴν ἀρχικὴν διδασκαλίαν καὶ προβαίνωμεν εἰς τὴν τελειότητα — «ἀπογαλακτιζόμενοι καὶ ἀποσπώμενοι ἀπὸ τῶν μαστῶν» — Ἑβρ. σί'. 1. Ἡσα. κη'. 9.

Καίτοι δὲ αἱ μέθοδοι τῶν Κυριακῶν αὐτῶν Σχολείων ἀρκούντως ἐβελτιώθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, ἀπομένει εἰσέτι πολὺ τὸ χρῆζον βελτιώσεως. Ἐν αὐτοῖς ὑπάρχουσιν ἔξοχοί τινες χαρακτῆρες ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου — οἷνιες, καίτοι μεγάλως ἐνδιαφερόμενοι νὰ ὑπηρετήσωσι τὸν Κύριον, ζαλίζονται, οὕτως εἰπεῖν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον, ἐκ τοῦ ὄγκου καὶ τῆς ἐπιδείξεως τῶν ἀριθμῶν, καὶ ἐκ τοῦ φαινομένου τοῦ «ἔργου διὰ τὸν Κύριον». Καλόν τι βεβαίως ἀναγνωρίζομεν ὅτι ἐπετελέσθη, ἀλλὰ τοῦτο ἔχει καὶ τὰ ἀντισταθμίσματά του. Διότι, οἱ θερμῶς ἐνδιαφερόμενοι κωλύονται εἰς τὴν πρόσδον καὶ τὴν προσωπικὴν παρ' αὐτῶν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος, ὅπως πράττωσιν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀνέθεσεν εἰς τοὺς γονεῖς, καὶ ἡ παραμέλησις τοῦ ὁποίου εἶναι μεγάλη ζημία τόσον εἰς τοὺς γονεῖς ὅσον καὶ εἰς τὰ τέκνα. Οἱ μὴ ὠριμοὶ εἰσέτι τὴν ἡλικίαν εὐρίσκουσι τὰς βραχείας συναθροίσεις καὶ «ἀσκήσεις» μᾶλλον εὐχάριστον ἀπασχόλησιν ἢ τὴν μελέτην τῶν Γραφῶν. Οὗτοι ἄγονται οὕτω νὰ αἰσθανθῶσιν ὅτι ἐπετέλεσαν καθῆκον, ἡ δὲ Ουσία τῶν ὁλόγων ἐκεινων στιγμῶν ἀντιπληρώνεται διὰ τῆς μετὰ ταῦτα ἐπὶ κοινωνικῶν ζητημάτων σπερμολογίας καὶ τῆς συναναστροφῆς, ἣν αὕτη τοῖς παρέχει. Οἱ μικροὶ ἐπίσης ἀρέσκονται κάλλιον εἰς τὰς «ἀσκήσεις», τὴν ψαλμωδίαν, τὰ ἱστορικὰ βιβλία, ἔξοχικὰ γεύματα, φιλοφρονήσεις, κλπ. αὐτοὶ δὲ καὶ αἱ μητέρες τῶν αἰσθάνονται ὡς καλῶς ἀνταμειφθέντες διὰ τὸν κόπον ὃν κατέβαλον νὰ ἐνδυνθῶσι, καὶ διὰ τῆς εὐκαιρίας ἣτις οὕτω τοῖς παρέχεται νὰ ἐπιδείξωσι τὰς ὠραίας αὐτῶν ἀμφιέσεις. Ἡ πατρικὴ δὲ εὐθύνη περὶ θρησκευτικῆς καὶ οἴκον διαπαιδαγωγήσεως τῶν τέκνων, ὅπως παραμελεῖται χάριν τῆς πλαστῆς καὶ μηχανικῆς τοιαύτης τῶν Κυριακῶν Σχολείων. Τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον λίαν προσφυνῶς ὠνομάσθη τὸ παιδοκομεῖον τῆς ἐκκλησίας, οἱ δὲ μικροὶ παῖδες, οἱ οὕτω αὐξανόμενοι ἐν τῇ ἀνατροφῇ καὶ τῇ νουθεσίᾳ τοῦ κοσμικοῦ πνεύματος, εἶναι οἱ νέοι βλαστοὶ τοῦ νέου ἐκείνου καὶ ἀφθόνου ἀμη-

τοῦ, τῶν ζιζανίων διὰ τοῦ ὁποίου ἡ μεγάλη Βαβυλὼν ἐπλημμύρησε τελείως.

Ὅπωςδήποτε, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὑφίσταται ἐνίοτε τάξις τις Κυριακοῦ Σχολείου συγκειμένη ἐξ ἐνηλίκων, ὥστε ὁ ἐν αὐτῇ διδάσκαλος νὰ εἶναι εἰλικρινὴς καὶ ἀκέραιος καὶ ἀρκούντως ἀνεξάρτητος ὥστε νὰ παραλείψῃ τὸ ἀναγραφόμενον μάθημα, καὶ ἀναλάβῃ πρὸς διδασκαλίαν μᾶλλον σπουδαιότερα θέματα, ὅπως προέλθῃ οὕτως ἐλευθέρως εἰς φῶς ἡ ἀλήθεια, εἴτε εὐνοϊκῆ εἶναι αὕτη εἰτε δυσμενὴς εἰς τὸ «πιστεύω» τῆς ἐκκλησίας ἐκείνης. Ἄλλ' ὁ τοιοῦτος τότε χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ κατὰ κόσμον σοφοῦ ποιμένος ἢ προϊσταμένου τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου ὡς ἐπικίνδυνος διδάσκαλος. Οἱ τοιοῦτοι διδάσκαλοι εἶναι πράγματι ἐπικίνδunami διὰ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ συστήματα, καὶ ταχέως ἀπομένουσιν ἄνευ τάξεων. Οἱ τοιοῦτοι διδάσκαλοι, καὶ αἱ ἀλήθειαι τὰς ὁποίας ἤθελον ἀποδεχθῆναι πρὸς εἰλικρινῆ καὶ ἀμερόληπτον ἐξέτασιν, ἤθελον διασπάσει ταχέως τὰ σχοινία καὶ διασκορπίσει τὰς δέσμας τοῦ Ἐκκλ. αἰρετικισμοῦ, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι ἐπὶ μακρὸν ἀνεκτοί. Ἄλλοι ἐπομένως προτιμῶνται ἀντ' αὐτῶν, οἵτινες δύνανται νὰ συγκρατῶσι τὰ φρονήματα τῶν τάξεων τῶν, ν' ἀποτρέπωσι τοὺς ἐν αὐταῖς ἀπὸ «στερεᾶς τροφῆς», καὶ νὰ κρατῶσιν αὐτοὺς βρέφη μὴ εἰσέει ἀπογαλακτισθέντα, καὶ λίαν ἀσθενῆ ὥστε νὰ σταθῶσι μόνα, καὶ προσκεκολλημένα εἰς τὰ συστήματα τὰ ὁποῖα μανθάνουσιν οὕτω ν' ἀγαπῶσι, καὶ νὰ πιστεύωσιν ὅτι ἤθελον ἀποθάνει ἄνευ αὐτῶν. Ἡ θέσις τοῦ ἀληθοῦς διδασκάλου, καὶ ἡ θέσις τοῦ ἀληθοῦς ἐρευνητοῦ καὶ σπουδαστοῦ τῶν Γραφῶν, κεῖται ἐκτὸς πάσης τοιαύτης δουλείας, ὧν ἐλεύθερος νὰ ἐξετάζῃ καὶ τὰς ἐξ ὄλων τῶν μερῶν τοῦ ἀγαθοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ μηδὲν κωλύόμενος τοῦ ν' ἀκολουθῆ τὸ Ἄρνιον ὅπου δῆποτε ἤθελεν ὁδηγήσει αὐτὸν — Ἰωάν. η'. 36. Γαλάτ. ε'. 1.

Καίτοι ἡ ἀτομικὴ ἐκάστου ἐλευθερία ἀνάγκη νὰ ἀναγνωρίζηται ἐξωτερικῶς ὅσον οὐδέποτε πρότερον, βλέπομεν, ἐντούτοις, ὅτι οὐδέποτε πρότερον ὑπῆρξε καιρὸς καθ' ὃν τὰ δεσμὰ παρεσκευάσθησαν τόσον τελείως ὅπως δέσωσι σιτόν τε καὶ ζιζάνια εἰς τοιαύτας καὶ τοιαύτας δέσμας. Οὐδέποτε ὑπῆρξε καιρὸς καθ' ὃν τόσον σύντινοι πρὸς τοῦτο κατε-

βλήθησαν προσπάθειαι, καὶ τόσον περιοριστικαὶ πάσης προσωπικῆς ἐλευθερίας, ὅσον σήμερον. Πᾶσα ὥρα, τὴν ὁποίαν ὁ ζηλωτῆς ὁπαδὸς τοῦ συστηματικοῦ ἐκκλησιαστικισμοῦ θὰ ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ, ἀπασχολεῖται ὑπὸ τινος τῶν τόσων συνελεύσεων ἢ συνδιασκέψεων, ὥστε νὰ μὴ ἀπομένῃ εἰς αὐτοὺς καιροὺς πρὸς ἀπερίσπαστον σκέψιν καὶ μελέτην τῶν Γραφῶν. Ὁ πρῶτιστος δὲ σκοπὸς τῶν τοιούτων συνελεύσεων, ὑποδοχῶν, φιλοξενήσεων, κλπ. εἶναι ἡ αὔξησις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ ὡς εἴρηται ἐκκλησιαστικισμοῦ τὸ ἐκ τούτου δὲ ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ μνησθεῖσα δουλεία, ἡ τόσον ἐπιζημία εἰς τὴν πραγματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀφιερωμένων τέκνων τοῦ Θεοῦ, τοῦ σίτου. Τὰ δεσμὰ δὲ ταῦτα καθίστανται ἔτι δυνατώτερα, ὡς ὁ προφήτης ὑπαινίσσεται. (Ἦσα. κη'. 22). Μέρος μόνον σίτου καὶ πλεῖστα ζιζάνια ἀποτελοῦσι τὰς δέσμας ταύτας, ἀπὸ τῆς ἐπιρροῆς καὶ δυνάμεως τῶν ὁποίων τὸ νὰ κατασιῆ τις ἐλεύθερος καθίσταται ὁσημέραι δυσκολώτερον.

Ἐξ ὧν εἶδομεν περὶ τῆς μικρᾶς ποσότητος τοῦ ἀληθῶς ἀφιερωμένου σίτου, καὶ τοῦ μεγάλου πλήθους τοῦ «βεβαπυμένου ἐπαγγέλματος» (ὡς προσφυῶς περιέγραψε τὴν τάξιν τῶν ζιζανίων Μεθ. οἰσ. τ. ἐπίσκοπος), γίνεται φανερόν δι' ἡ καῦσις τῶν ζιζανίων θέλει εἶσθαι σπουδαιότατον γεγονός. Εἶναι, ἐντούτοις, λάθος, εἰς τὸ ὁποῖον ὑποπίπτουσι πολλοί, ὑποθέτοντες δι' ἡ καῦσις τῶν ζιζανίων εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός, ἔνθα θέλει εἶσθαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ τριγμὸς τῶν ὀδόντων (Ματθ. ιγ'. 42), ἀναφέρεται εἴτε εἰς πῦρ κατὰ γράμμα, ἢ εἰς θλίψιν πέραν τῆς παρούσης ζωῆς. Ὁλόκληρος ἡ ὑπὸ μελέτην παραβολὴ ἀνήκει εἰς τὴν παρόντα αἰῶνα. Καὶ οὐχὶ μόνον τὸ πῦρ εἶναι ἀύμβολον, ὡς εἶνε ἐπίσης σύμβολα ὁ σῖτος καὶ τὰ ζιζάνια, ἀλλὰ τοῦτο συμβολίζει τὴν καταστροφὴν τῶν ζιζανίων ἐν τῷ καιρῷ τῆς μεγάλης θλίψεως, μετὰ τῆς ὁποίας κλείει ὁ παρὼν αἰὼν, καὶ τὴν ὁποίαν οἱ τῆς τάξεως τοῦ σίτου ἔχουσι τὴν ὑπόσχεσιν δι' ἡ θέλουσι διαφύγει (Μαλκ. γ'. 17, Λουκ. κα'. 36). Ἡ μεγάλη κάμινος τοῦ πυρός συμβολίζει τὸν καιρὸν τῆς ἐπερχομένης «μεγάλης θλίψεως», εἰς τὸ τέλος τοῦ θειοῦ, ἐπὶ τῆς ἀναξίας τάξεως τῶν ζιζανίων τοῦ «Χριστιανικοῦ κόσμου».

Ἄλλ' οὐδὲ συνεπάγεται ἡ καταστροφή τῶν ζιζανίων εἴτε τὴν παροῦσαν εἴτε καὶ τὴν μέλλουσαν καταστροφήν πάντων τῶν ἀτόμων, τῶν ἀποτελούντων τὴν τάξιν τῶν ζιζανίων. Αὕτη μᾶλλον σημαίνει καταστροφήν τῶν ψευδῶν ἀξιώσεων τῆς τάξεως ταύτης. Ἡ ἀξίωσις ἢ ἀμολογία αὐτῶν εἶναι οὐ οὔτοι εἶναι Χρηστιανοί, ἐνῶ διατελοῦσιν εἰσέτι τέκνα τοῦ κόσμου. Ὅποταν δὲ καῶσιν ἢ καταστραφῶσιν, ὡς ζιζάνια, τότε οὔτοι θέλουσιν ἀναγνωρισθῆ ὑπὸ τὸν πραγματικὸν αὐτῶν χαρακτῆρα — ὡς μέλη τοῦ κόσμου, καὶ δὲν θέλουσιν ἀπομιμῆσθαι πλέον τοὺς Χρηστιανούς, ὡς καὶ ὄνομα μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Κύριος ἡμῶν ἐξηγεῖ ἡμῖν οὐ Αὐτὸς ἔσπειρε τὸν καλὸν σπόρον τῆς βασιλείας, τὴν ἀλήθειαν, ἐκ τῆς ὁποίας φύεται πᾶσα ἡ ἀληθῆς τάξις τοῦ οἴτου, οἱ γεγεννημένοι ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς ἀληθείας. Μετὰ ταῦτα, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός, τῶν σκοτεινῶν αἰώνων, ὁ Σατανᾶς ἔσπειρε ζιζάνια. Ἀναμφιβόλως δὲ τὰ ζιζάνια ἐσπάρησαν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθ' ὃν καὶ ὁ σῖτος τοῦτά εἰσιν γεννήματα πλανῶν. Εἶδομεν ἤδη πόσον θλιβερώς ἐμολύνθησαν τὸ τε Ἁγιοστήριον καὶ τὸ στράτευμα ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἐχθροῦ καὶ τῶν τετυφλωμένων αὐτοῦ ὑπηρετῶν, καὶ πῶς τὰ πολύτιμα σκεύη (αἱ ἀληθεῖς διδασκαλῖαι) ἐβεβηλώθησαν καὶ κατεχράσθησαν ὑπὸ τοῦ Παπισμοῦ. Ἐνταῦθα δὲ ἔχομεν ἄλλην τινὰ ὄψιν τῆς ἰδίας ὑποθέσεως. Ψευδεῖς διδασκαλῖαι ἐγέννησαν ψευδεῖς βλέψεις καὶ φιλοδοξίας ἐν τῷ ἀγρῷ τοῦ οἴτου τοῦ Κυρίου, καὶ ἤγαγον πολλοὺς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Σατανᾶ, ὅπως σπείρωσιν πλάνας κατὰ τε διδασκαλίαν καὶ πρᾶξιν, αἵτινες παρήγαγον ζιζάνια ἐν ἀφθονίᾳ.

Ὁ ἀγρὸς φαίνεται ὠραῖος καὶ θαλλερὸς εἰς πολλούς, ἐνῶ οὔτοι ὑπολογίζουσι τὰς ἑκατοντάδας τῶν ἑκατομμυρίων του. Ἡ ἀναλογία ὁμως τοῦ οἴτου εἶναι πραγματικῶς λίαν μικρά θὰ ἦτο δὲ ἀσυγκρίτως καλλίτερον διὰ τὸν οἴτον, ὅστις ἀπεπνίγη καὶ μεγάλως ἐκωλύθη ὑπὸ τῶν ζιζανίων εἰς τὸ νὰ ἀναπτυχθῆ, ἐὰν τὰ κοσμικοῦ πνεύματος ζιζάνια δὲν ὑπῆρχον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ἔμενον εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν θέσιν, εἰς τὸν κόσμον, ἀφίνοντα τὸ ἀφιερωμένον μικρὸν ποίμνιον,

τοὺς μόνους ἀντιπροσώπους τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ἀγρόν. Ἡ μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας τότε καὶ τοῦ κόσμου διαφορὰ ἤθελεν εἶσθαι λίαν καταφανῆς ἢ δὲ αὐξήσεις αὐτῆς, καίτοι φαινομενικῶς θὰ ἦτο ἦτιον ταχεῖα, ἤθελεν ὁμως εἶσθαι ὑγίης. Αἱ μεγάλαί φαινομενικαὶ ἐπιτυχίαι, αἱ δι' ἀριθμῶν, καὶ πλούτου καὶ κοινωνικῆς περιωπῆς ἐκδηλούμεναι, εἰς τὰς ὁποίας τόσον καυχῶνται οἱ πολλοὶ, εἶναι πράγματι μεγάλη ζημία, ὑπ' οὐδεμίαν δὲ ἔποψιν εὐλογία, εἴτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἴτε εἰς τὸν κόσμον.

Ἐφ' ὅσον προβαίνομεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ θέματος τούτου, εὐρίσκομεν ὅτι πολλὰ τῶν ζιζανίων αὐτῶν δὲν εἶνε ἄξια μορφῆς διὰ τὴν ψευδῆ αὐτῶν θέσιν ὡς ἀπομιμήσεις τοῦ σίτου. Οὐτε καὶ γνωρίζουσιν οἱ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ὅτι τὰ ζιζάνια δὲν εἶναι ἢ ἀληθῆς Ἐκκλησία διότι τοὺς ἀποτελούντας τὸ μικρὸν ποίμνιον τῶν ἀφιερωμένων θεωροῦσιν οὗτοι ὡς ἀνθρώπους τῶν ἄκρων καὶ φανατικούς. Πρὸς τὸ πλῆθος δὲ τῶν ζιζανίων παραβαλλόμενοι ὁ Κύριος καὶ οἱ ἀπόστολοι, καὶ ἅπας ὁ σῖτος, φαίνονται βεβαίως ὡς ἄνθρωποι τῶν ἄκρων καὶ φανατικοὶ, ἐὰν ἢ πλειονότης τὰ ζιζάνια, εἰσὶν ἐν τῷ δικαίῳ.

Τὰ ζιζάνια ἔχουσι πιστοποιηθῆ τόσον συχνῶς καὶ τόσον τελείως ὅτι εἶναι Χριστιανοί, — ὅτι ὅλοι εἶναι Χριστιανοὶ ἐκτὸς τῶν Ἰουδαίων, τῶν ἀπίστων καὶ τῶν εἰδωλολατρῶν, — ὥστε δυσκόλως δύναται τις νὰ προσδοκᾷ ὅτι ἤθελόν ποτε πεισθῆ περὶ τοῦ ἐναντίου. Αἱ ψευδεῖς διδασκαλίαι διαβεβαιοῦσιν αὐτοὺς ὅτι δύο τάξεις καὶ μόνον ὑπάρχουσι καὶ ὅτι πάντες ὅσον θὰ διαφύγῃ τὰς αἰωνίους βασάνους οὗτοι μέλλουσι νὰ γείνωσι συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Πᾶς ἐπικῆδειος λόγος, ἐξαιρέσει μόνον εἰς τὰς περιστάσεις τῶν ἐλευσινῶς ἐξηχρηωμένων, καὶ τῶν ἀναφανδὸν ἀσεβῶν καὶ ἀνηθίκων διαβεβαιοῖ τοὺς φίλους τοῦ θανόντος περιτῆς εἰρήνης καὶ χαρᾶς καὶ τῆς οὐρανίας δόξης ἧν ἀπολαύει οὗτος ἤδη καὶ, πρὸς ἀπόδειξιν τούτου, ἐδάφια ἐκ τῶν Γραφῶν ἀναφέρονται, τὰ ὁποῖα, ἐκ τοῦ εἰρμοῦ τοῦ λόγου ἐν τῷ κειμένῳ, ἤθελον καταδειχθῆ ὡς ἀφορῶντα μόνον τοὺς τελείως ἀφιερωμένους, τοὺς ἁγίους.

Φυσικῶς, ὑποκείμενοι οὗτοι εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς ἰδίας ἐαυτῶν συνειδήσεως, καὶ εἰς τὸ νὰ ἀναγνωρίζωσι καὶ ὁμολογῶσιν ἐν

συνειδῆσει ὅτι δὲν εἶναι ἄγιοι, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὸ νὰ μὴ προβάλλωσι δι' ἑαυτοὺς ἀξιώσεις ἐπὶ τῶν πλουσίων ὑποσχέσεων τῶν Γραφῶν, πείθονται ἐν τούτοις ὅπως ἔχωσιν ἐπὶ τῶν ὑποσχέσεων αὐτῶν ἀξίωσιν, παρὰ τῶν οὐχὶ καλλίτερον αὐτῶν πεπληροφορημένων συναδέλφων των ζιζανίων, τῶν εἰς τε τοὺς ἄμβωνας καὶ τὰ θρανία. Οὗτοι συναισθάνονται ἐνδομύχως — εἶναι βέβαιοι μᾶλλον — ὅτι οὐδὲν ἔχουσι πράξει τὸ δικαίως ἄξιον αἰωνίων βασάνων ἢ πίστις των δὲ εἰς τὰς ψευδεῖς διδασκαλίας τοῦ «Χριστιανικοῦ κόσμου» ἄγει αὐτοὺς νὰ ἐλπίζωσι καὶ ἀξιῶσιν, ὅτι αὐτοὶ καὶ πάντες οἱ ἐνάρετοι καὶ ἠθικοὶ ἄνθρωποι εἰσι μέλη τῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἣν ἀνήκουσι πᾶσαι αἱ πλούσιαι ἐπαγγελίαι. Τοιοῦτοτρόπως οὗτοί εἰσι ζιζάνια δυνάμει τῶν ψευδῶν αὐτῶν διδασκαλιῶν καὶ οὐχὶ μόνον κατέχουσι ψευδῆ θέσιν οἱ ἴδιοι, ἀλλὰ διαστρέφουσι καὶ παριστῶσι ψευδῶς τὸν ἀληθῶς ὑψηλὸν καὶ ἔξοχον ὑπογραμμὸν τῆς ἀγιωσύνης. Ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν ταύτην τῆς πλάνης αἰσθάνονται συναίσθημα ἀσφαλείας καὶ ἱκανοποιήσεως διότι, μετρωῦντες ἑαυτοὺς καὶ τὸν βίον των πρὸς τοὺς τῆς πλειονότητος ἐν τῇ κατ' ὄνομα Ἐκκλησίᾳ, καὶ πρὸς τοὺς τεθνεῶτας ἀκόμη ἐκ τῶν φίλων των, τὰς ἐπικηδεῖους εὐλογίας τῶν ὀδοποιῶν ἔχουσι τοσάκις ἐνωτισθῆ, εὐρίσκουσιν ἑαυτοὺς τοῦλάχιστον εἰς τὸν μέσον ὄρον — καὶ μάλιστα πολὺ συνεπεσιτέρους πολλῶν καυχησιλόγως ἐπαγγελλομένων Χριστιανισμῶν. Οὐχ' ἦτιον ὁμως συναισθάνονται ὅτι οὐδέποτε ἐνήργησαν πραγματικὴν ἀφιέρωσιν καρδίας καὶ βίου, χρόνου τε καὶ μέσων, προσόντων καὶ εὐκαιριῶν, εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ.

Ἄλλὰ καθὼς ἡ τάξις τοῦ «ἀχύρου» τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους κατηναλώθη εἰς τὰ τέλος τοῦ θερισμοῦ ἐκείνου (Λουκ. γ'. 17), τοιοῦτοτρόπως, ἡ τάξις αὕτη τῶν «ζιζανίων» θέλει καταναλωθῆ εἰς τὸν παρόντα θερισμὸν. Καὶ ὡς τὸ ἄχυρον ἐκεῖνο ἔπαιυσεν ἀπὸ πάσης ἀξιώσεως ἐπὶ τῆς θείας εὐνοίας καὶ ὡς θριαμβεύουσα τοῦ Θεοῦ Βασιλεία, πρὸ τοῦ τέλους τοῦ θερισμοῦ ἐκείνου, ἐν τῷ μεγάλῳ πυρὶ τῆς θρησκευτικῆς καὶ πολιτικῆς ἀναστατώσεως, ἣτις κατηνάλωσε καὶ συνετέλεσε τὸ σύστημα ἐκεῖνο, οὕτω θέλει γείνει καὶ μὲ τὴν τάξιν τῶν ζιζανίων τοῦ οὕτω καλουμένου «Χριστιανικοῦ κόσμου» Οὗτοι θέλουσ-

συντελεσθῆ, θέλουσι παύσει ὄντες ζιζάνια, θέλουσι παύσει ἀπατῶντες εἴτε ἑαυτοὺς εἴτε ἄλλους, θέλουσι παύσει ἐφαρμόζοντες ἐφ' ἑαυτῶν τὰς μεγίστας καὶ τιμίας ἐπαγγελίας, αἵτινες ἀνήκουσι μόνον εἰς τοὺς νικῶντας ἁγίους. Ὅποیان δὲ τὰ διάφορα οὕτω καλούμενα Χριστιανικὰ κράτη, καὶ τὰ διάφορα θρησκευτικὰ σωματεῖα, κατακερματιζόμενα ὑπὸ τῶν διαφωνιῶν καὶ ἐρίδων, αἵτινες προκαλοῦνται ἐκ τοῦ ὄλονέν αὐξοντος φωτός τῆς ἀληθείας, καταναλωθῶσιν ἐν τῷ ἤδη ἀναφθέντι πυρί, «ἐν τῷ πυρὶ τοῦ ζήλου τοῦ Θεοῦ» (ἐν τῇ μεγάλῃ ἐποχῇ τῆς θλίψεως, δι' ἧς θέλει τερματισθῆ ὁ παρῶν αἰῶν — Σοφον γ'. 8), τότε καὶ οὗτοι θέλουσι παύσει ἀξιῶντες ὑπὲρ τῶν κοσμικῶν αὐτῶν συστημάτων τὸ ὄνομα «Χριστιανισμός».

Μετὰ τὴν πληροφορίαν περὶ τῆς καύσεως τῶν ζιζανίων, ἡ παραβολὴ διακηρύττει περαιτέρω ὅτι, «Τότε οἱ δίκαιοι [ὁ σῆτος] ἐκλάμπουσιν ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς αὐτῶν». [Ὅποیان καλλιτέραν ταύτης μαρτυρίαν ἠδυνάμεθα νὰ ἔχωμεν, ὅτι ἡ ἀληθὴς ἐκκλησία δὲν ἐγκατέστη ἀκόμη ἐν δυνάμει καὶ ἐξουσίᾳ, ὡς Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἀνυψωθῆ εἰς τοιαύτην πρωπὴν μέχρις οὗ λήξει ὁ παρῶν θερισμός;] Τότε ὁ ἥλιος οὗτος τῆς δικαιοσύνης (τοῦ ὁποίου ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς θέλει εἶσθαι πάντοτε ἡ κεντρικὴ δόξα) θέλει ἀνατείλει μέ ἴασιν ἐν τοῖς ἀκτίσιν αὐτοῦ, ὅπως εὐλογησῆ, ἐπαναφέρῆ, καθαρίσῆ καὶ ἀπολυμάνῆ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ πλάνης σύμπαντα τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος — τῶν ἀδιορθῶτων ἀπολλυμένων πάντων ἐν τῷ δευτέρῳ θανάτου.

Ἄς ἀναπολήσωμέν ἤδη ἐν μνήμῃ τὸ γεγονός ὅτι, ἐν τῷ τυπικῷ Ἰουδαϊκῷ θερισμῷ, οἱ ἀληθῶς Ἰσραηλῖται, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ κατ' ἀπομίμησιν Ἰσραηλῖται, ἀπειτέλουν τὸν Ἰουδαϊκὸν ἢ τὸν κατὰ σάρκα Οἶκον Ἰσραὴλ: ὅτι ὁ ἀληθῶς Ἰσραηλῖται καὶ μόνον ἐξελέγησαν καὶ συνήχθησαν εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ ἐτιμήθησαν διὰ τῶν ἀληθειῶν, αἵτινες ἀνῆκον εἰς τὸν Εὐαγγελικὸν αἰῶνα, καὶ ὅτι πάντες οἱ λοιποὶ τοῦ ἔθνους ἐκείνου (τὸ «ἄχυρον») δὲν κατεστράφησαν φυσικῶς (καίτοι, φυσικῶ τῷ λόγῳ, πλεῖσται δοσαὶ ὑπάρξεις ἀπωλέσθησαν εἰς τὴν μεγάλην δι' αὐτοὺς ἐκείνην θλίψιν), ἀλλ' ἀπεκό-

πησαν ἀπὸ πασῶν τῶν εὐνοιῶν τῆς Βασιλείας, εἰς τὰς ὁποίας πρότερον εἶχον πεποίθησιν καὶ ἐκαυχῶντο. Ἀκολουθήσατε δ' ἐπομένως τὸ παράλληλον καὶ ἀντίστοιχον ἢ τὸ ἀντίτυπον τούτου, ἐν τῷ τρόπῳ τῆς μεταχειρίσεως τῶν «ζιζανίων» εἰς τὸν παρόντα καιρὸν τῆς καύσεως.

Καὶ οὐχὶ μόνον ἔδειξεν ἡμῖν ὁ Κύριος τὴν δέον νὰ προσδοκῶμεν εἰς τὸν παρόντα «θερισμόν», καὶ ὁποῖον τὸ μέρος ἡμῶν ἐν αὐτῷ, ὅπως ἀποχωρισθῶμεν ἡμεῖς αὐτοὶ καὶ, ὡς «θερισταί», χρησιμοποιήσωμεν τὸ δρέπανον τῆς ἀληθείας εἰς τὸ νὰ βοηθήσωμεν ἄλλους εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ἐλευθερίαν, καὶ τὸν χωρισμόν των ἀπὸ τῶν ψευδῶν ἀνθρωπίνων συστημάτων καὶ δουλειῶν, — ἀλλ' ὅπως καταστήσῃ ἡμᾶς διτιπῶς βεβαίους, ὅτι εἴμεθα ἐν τῷ δικαίῳ, καὶ ὅτι ὁ διὰ χωρισμόν καιρὸς τοῦ θερισμοῦ ἐπέστη, ἐφωδίασεν ἡμᾶς μὲ ἀποδείξεις περὶ τοῦ ἔτους ἀκριβῶς καθ' ὃ ἤρχισε τὸ ἔργον τοῦ θερισμοῦ, περὶ τῆς διαρκείας αὐτοῦ, καὶ περὶ τοῦ πότε τὸ ἔργον τοῦτο λήγει ταῦτα πάντα, λεπτομερῶς ἐξετασθέντα ἤδη, ἀποδεικνύουσι ὅτι τὸ τέλος τοῦ 1874 ἐσήμανε τὴν ἀρχήν, τὸ δὲ τέλος τοῦ 1914 θέλει σημάνει τὸ τέλος τῶν 40 τούτων ἐτῶν τοῦ θερισμοῦ. Ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, πᾶσαι αἱ λεπτομέρειαι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τάξιν καὶ τὸ ἔργον τοῦ θερισμοῦ τούτου, ἐξεικονίσθησαν εἰς τὸν θερισμόν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος, ὅστις εἶναι τύπος τοῦ νῦν αἰῶνος. Θὰ ἐξετάσωμεν ἤδη τινὰ ἐκ τῶν σημειωθέντων καιρικῶν γνωρισμάτων ἢ χαρακτηριστικῶν τοῦ τυπικοῦ ἐκείνου θερισμοῦ, καὶ σημειώσωμεν τὰ ὑπ' αὐτῶν δίδασκόμενα μαθήματα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι ἤδη τὴν ἐφαρμογὴν των, καὶ τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος ἡμῶν προώρισε προδήλως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ὥστε νὰ μὴ διατελῶμεν οὔτε εἰς ἀμφιβολίαν οὔτε εἰς ἀβεβαιότητα, ἀλλ' ὦμεν ἐν γνώσει τοῦ σχεδίου Αὐτοῦ, καὶ δυνηθῶμεν νὰ δράσωμεν συμφώνως πρὸς αὐτό, ἐν δυνάμει, ὡς συνεργάται Αὐτοῦ ἐν τῇ διεξαγωγῇ τοῦ ἀποκεκαλυμμένου θελήματός Του.

Πάντα τὰ καιρικὰ χαρακτηριστικὰ τὰ ἐν σχέσει πρὸς τὸν Ἰουδαϊκὸν θερισμόν (καίτοι ταῦτα ἐνίοτε εἶχον ἄμεσον σχέσιν πρὸς τοὺς πιστοὺς) ἀνεφέροντο κατ' εὐθεΐαν ἐπὶ τοῦ μεγάλου ὀνοματικοῦ πλήθους, καὶ ἐσημείωσαν διαφόρους περιόδους

τῆς ἀπορρίψεως, ἀνατροπῆς καὶ καταστροφῆς αὐτοῦ ὡς συστήματος ἢ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔθνους. Οὕτω δὲ ὁ Κύριος, ὡς ὁ Νύμφιος καὶ ἀρχιθεριστὴς ἦλθεν (τὸ 29 μ. Χ.) οὐχὶ εἰς τοὺς ἀληθῶς Ἰσραηλίτας καὶ μόνον, ἀλλ' εἰς ὄλον ἐν γένει τὸ πλῆθος. (Ἰωάν. α'. 11.) Ἡ πρόοδος τοῦ ἔργου τοῦ θερισμοῦ τότε ἤγαγεν εἰς φῶς τὸ γεγονός, ὅτι οἱ κόκκοι τοῦ ὠρίμου σίτου, τοῦ καταλλήλου διὰ τὴν ἀποθήκην (τὴν εὐαγγελικὴν οἰκονομίαν); ἦσαν ἐλάχιστοι, ὅτι δὲ τὸ μέγα πλῆθος ἦτο ἀπλῶς κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον σῖτος — ἐν πραγματικότητι δὲ μόνον «ἄχυρον», κενὸν ἐσωτερικῶς τῶν ἀληθῶν ἀρχῶν καὶ χαρακτήρων τοῦ σίτου. Ὅποταν δὲ, τρία καὶ ἥμισυ ἔτη βραδύτερον (εἰς τὸ 33 μ. Χ.), ὁ Κύριος ἡμῶν ἀνέλαβε τὸ Βασιλικὸν ἀξίωμα, καὶ ἐπέτρεψεν (ὅ,τι πρότερον εἶχε ἀποποιηθῆ — Ἰωάν. σι'. 15) ἵνα ὁ λαὸς ἀναβιβάσῃ Αὐτὸν ἐπὶ πώλου ὄνου, καὶ ἐπευφημήσῃ Αὐτὸν ὡς Βασιλέα, τὸ γεγονός τοῦτο ἐχάραξε σημεῖόν τι εἰς τὸν ἀντιτυπικὸν αὐτὸν θερισμὸν τοῦ Εὐαγγελίου πολὺ μᾶλλον σπουδαιότερον ἢ ἐκεῖνο τὸ τοῦ τύπου. Τὸ παράλληλον τούτου, ὡς εἶδομεν, δεικνύει τὸ 1874 ὡς τὸν χρόνον τῆς δευτέρας τοῦ Κυρίου ἡμῶν παρουσίας ὡς Νυμφίου καὶ Θεριστοῦ, καὶ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1878 ὡς τὸν χρόνον καθ' ὃν ἤρξατο ἐξασκῶν τὸ ἀξίωμα Αὐτοῦ ὡς Βασιλεὺς τῶν βασιλέων καὶ Κύριος τῶν κυρίων ἐμπράκτως, πνευματικὸς Βασιλεὺς τὴν φορὰν ταύτην, παρῶν ἐν πάσει δυνάμει καὶ ἐξουσίᾳ, καίτοι ἀόρατος εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Αἱ πράξεις ἢ ἐνέργειαι τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καθ' ὃν χρόνον ἔδρασαν ἐκεῖ ἐπὶ ὀλίγας μόνον ὥρας τυπικῶς ἐνεργῶν ὡς Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, ἐνέχουσι βαθεῖαν δι' ἡμᾶς σημασίαν, ὡς ἀναντιρρήτως ὑποδηλοῦσαι, καὶ προτυποῦσαι, ὅ,τι δέον νὰ ἀπεκδεχώμεθα κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν. Ὅ,τι οἱ ἄνθρωποι εἶδον Αὐτὸν πράττοντα κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, εἰσερχόμενον εἰς Ἱερουσαλὴμ ὡς βασιλέα καθήμενον ἐπὶ ὄνου, καὶ ἐκδιώξαντα διὰ μαστιγίου τοὺς κολλυβιοτὰς ἐκ τοῦ ναοῦ, ἡμεῖς ἤδη ἀναγνωρίζομεν ἐκεῖνα ὡς τύπους — ὡς γενόμενα δὲ τόρα ἐν μεγαλειτέρῳ κλίμακι, καίτοι ὁ Βασιλεὺς καὶ τὸ ἐκ σχοινίων μαστίγιον, καὶ ἡ διακήρυξις τῆς βασιλικῆς Αὐτοῦ ἐξουσίας, ἐκδηλοῦνται ἤδη κατὰ πολὺ διάφορον τρόπον,

καὶ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τῆς πίστεως καὶ μόνον. Ὁ Ἰουδαϊκὸς ὁμῶς τύπος χρησιμεύει ὅπως ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ταύτην, τὴν ὁποίαν ἄλλως δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ τυπικοῦ βασιλέως ἦν ν' ἀπορρίψῃ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἐκεῖνο ἔθνος τοῦ Ἰσραὴλ, ὡς ἀνάξιον νὰ εἶναι Βασιλεία Αὐτοῦ, ἢ νὰ λογίζεται καὶ χρησιμοποιῆται ἐπὶ πλέον ὡς εἰδικὴ Αὐτοῦ κληρονομία τοῦτο δὲ ὁ Κύριος ἐξεφράσθη διὰ τῶν ἐξῆς: «Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ, ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν, ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου, ὃν τρόπον ὄρνις ἐπισυνάγει τὰ νοσσία αὐτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθέλησατε. Ἴδού ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν.» — Ματθ. κγ'. 37—39.

Τοῦτο, ἐπὶ τοῦ παρόντος θερισμοῦ ἐφαρμοζόμενον, διδάσκει ὅτι, ὡς ὁ τυπικὸς Ἰσραὴλ κατὰ τὸ 33ον μ. Χ., ἀφοῦ ἐπὶ 1845 ἔτη ἀνεγνωρίσθη ὡς λαὸς τοῦ Θεοῦ δι' ἐνδείξεων εὐνοιῶν, παιδειῶν, κλπ., ἀπερρίφθη τέλος ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ὡς εὐρεθεὶς ἀνάξιος, μετὰ τριῶν καὶ ἡμίσεως ἐτῶν δοκιμασίαν καὶ ἐποπτείαν, τοιουτοτρόπως καὶ εἰς τὸν παρόντα θερισμόν, μετὰ παρομοίαν τριῶν καὶ ἡμίσεως ἐτῶν ἐποπτείαν, καὶ εἰς τὸ τέλος παρομοίας περιόδου ἐκ 1845 ἐτῶν εὐνοίας καὶ παιδειῶν, ὁ κατ' ὄνομα Χριστιανισμὸς ἠθέλεν ἀπορριφθῆ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ὡς ἀνάξιος ὅπως λαμβάνῃ ἐπὶ πλέον οἰασδῆποτε χάριτας ἢ εὐνοίας παρ' Αὐτοῦ, ἢ ἀναγνωρίζεται κἄν, παρ' Αὐτοῦ καθ' οἷονδῆποτε τρόπον.

Ἄλλ' ὅπως ἡ ἀπόρριψις τοῦ κατ' ὄνομα σαρκικοῦ Ἰσραὴλ, δὲν συνεπήγετο τὴν κατ' ἄτομον ἀπόρριψιν οἰουδήποτε «ἀληθῶς Ἰσραηλίτου, ἐν τῷ ὁποίῳ δὲν ὑπῆρχε δόλος,» ἀλλὰ μᾶλλον πολὺ μεγαλειέραν χάριν πρὸς τοὺς τοιούτους (οἷτινες εἶχον ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τῶν «τυφλῶν αὐτῶν ὁδηγῶν», καὶ ἐδιδάσκοντο μᾶλλον εὐθέως καὶ τελείως μέσῳ νέων πνευματικῶν μέσων — τῶν ἀποστόλων), οὕτω δέον ν' ἀπεκδεχώμεθα ὅτι θέλει γείνει καὶ κατὰ τὸν παρόντα θερισμόν. Αἱ πρότερον ἐπὶ τοῦ ὀνοματικοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπιδαψιλευόμεναι πνευματικαὶ χάριτες καὶ εὐλογίαι ἀνήκουσι τοῦ λοιποῦ εἰς τοὺς πιστοὺς μόνον καὶ εὐπειθεῖς. Ἀπὸ τοῦ χρόνου δ' ἐκείνου

καὶ ἐφεξῆς, τὸ φῶς, ἅμα ὡς ἐπιστῆ ὁ καιρὸς του, καὶ ἡ διὰ «τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως τροφή ἐν καιρῷ», πρέπει νὰ προσδοκῶνται, οὐχὶ παρὰ τῶν προτέρων μέσων, εἰς οἰονδήποτε βαθμὸν, ἀλλὰ διὰ μέσου πιστῶν προσώπων ἐκτὸς τῶν πεπτωκότων καὶ ἀπερριμμένων ἐκκλησιαστικῶν συστημάτων.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διακονίας Αὐτοῦ καὶ μέχρι τοῦ καιροῦ ὁπότε, ὡς Βασιλεὺς, ἀπέρριψε τὸ Ἰουδαϊκὸν σύστημα, ὁ Κύριος ἡμῶν ἀνεγνώρισε τοὺς γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους ὡς τοὺς νομίμους διδασκάλους τοῦ λαοῦ, καίτοι συχνάκις ἤλεγξεν αὐτοὺς ὡς ὑποκριτὰς ἐξαπατῶντας τὸν λαόν. Τοῦτο εἶναι φανερὸν ἐκ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου (εἰς Ματθ. κγ'. 2) «Ἐπὶ τῆς Μωϋσέως καθέδρας ἐκάθισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πάντα οὐν ὅσα ἂν εἴπωσιν ἡμῖν ποιήσατε καὶ τηρεῖτε, κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε. Τοιουτοτρόπως, ἐξίσου, ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον, οἱ μεγάλοι θρησκευτικοὶ ἄρχοντες τοῦ κατ' ὄνομα Χριστιανισμοῦ, ἐν Συνόδοις, Συνελεύσει, Συμβουλίῳ, κλπ., ἐκάθισαν ἐπὶ τῆς καθέδρας τοῦ Χριστοῦ ὡς διδάσκαλοι καὶ παιδαγωγοὶ τοῦ λαοῦ, ὡς τὸ Ἰουδαϊκὸν Συνέδριον κατεῖχε ποτε τὴν καθέδραν τοῦ Μωϋσέως. Ἄλλ' ὅπως, μετὰ τὸ 33ον μ. Χ., οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δὲν ἀνεγνωρίσθησαν πλέον ὑφ' οἰονδήποτε ἔποψιν ὑπὸ τοῦ Κυρίου, οἱ δὲ ἀληθεῖς Ἰσραηλῖται δὲν ἐδιδάσκοντο πλέον παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, διὰ μέσου ἄλλων, ταπεινῶν, μὴ φερόντων τιλους, καὶ μᾶλλον ἀξίων ὀργάνων, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς ἀνέστησε μεταξὺ τοῦ λαοῦ, εἰδικῶς παρ' Αὐτοῦ δεδιδαγμένων, οὕτως ἐπίσης πρέπει ν' ἀπεκδεχώμεθα ὅτι θέλει εἶσθαι, καὶ οὕτως εὐρίσκομεν γενόμενον ἐν τῷ παρόντι ἀντιστοιχῶν θερισμῶν.

Ἡ ἀνάληψις τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος παρὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν εἰς τὸ 33 μ. Χ., καὶ ἡ πρώτη ἐπίσημος Αὐτοῦ πράξις, ἀπορρίψαντος τὴν ἐθνικὴν ἐκκλησίαν τοῦ κατὰ σάρκα Ἰσραήλ, λαμβανομένη ἐν συνδυασμῷ πρὸς πάσας τὰς καταπληκτικὰς παραλληλίας τῶν δύο αἰώνων, ὑποδεικνύουσι λίαν σαφῶς ὅτι, κατὰ τὸ ἀντίστοιχον ἢ παράλληλον χρονικὸν σημεῖον τοῦ παρόντος θερισμοῦ, δηλ., τὸ 1878, ἡ μυστηριώδης Βαβυλών, ἡ ἄλλως Χριστιανισμὸς ἀποκαλουμένη, τὸ ἀντίτυπον